

§. 346. Sadan läks ärra, ja niid
panni ta Jjobit suurt Wallo tundma kei-
ge omma kehha ülle, nenda et ta löi tedda
kurja Paisedega Jalla - Tallast senni kui
Pea - Laeni nenda et Jjob mahhabeitis ja
ennast weretas Tuhha sees, ja Potti - Tük-
kidega ommad Paised kapis; agga üh-
regi pahha Sanna ei rākinud ta Jumma-
la wasto.

§. 347. Jjobi Naenegi sai Sadanast
kihutud, omma Meest waewada tūhia
Sannade ja kurja Nougā (§. 110.); ta
ütles: Kas sa weel pead ommast täiest
Waggadussest kinni? Kida Jummalat
ikka peäle, ja surre seäl jures ärra! Jjob
nomis tedda ja ütles. Kas meie peame
sedda Head üksi Jummalā kāest wasto-
wōtma, ja sedda kurja Pōlwe ei peaks
meie mitte wastowōtma? Ja temma Nae-
ne piddi waid jāma.

§. 348.

§. 348. Jjobi endised Sōbrad, need
keigekuulsamad Wehhed seäl ümberkaudo,
Elwas, Pildad ja Sowar, said kuulda,
mis temmale keif olli sündinud; nemmad
tullid keif ühtekokko üggauks ommast Pai-
gast, tedda trōstima temma raskest ja
mitmesugguses Willetsuses: agga nem-
mad hirmusid ja ehmatafid hopis ärra, kui
nemmad tedda agga emalt näggid: ta
olli ni hirmus, et nemmad ei tunnudgi
tedda. Sepārwast allandafid nemmad en-
nast temmaga ühtlase Tuhha sisse Jum-
mala ette mahha, ja nutsid, ja ollid tem-
maga Maas hopis seitse Pāwa, ja ükski
ei julgend mitte üks Sanna dōlda, sest et
Jjobi Wallo ni suur olli, ja se Uski olli
wāggā immelinne nende Melest.

§. 349. Selle järrel Jjobi kannatus
kalkas löppema; ta teggi omma Su lah-
kōda sajatas sedda Pāwa, millal ta J-
mala olli sündinund, ja sedda Dōd, kui tem-

ma